

Je-li téma této diplomové práce definováno korelací mezi fenoménem smrti a prvním desetiletím samostatné české kinematografie, není to proto, že by filmy daného období představovaly obzvlášť vhodné východisko k obecným úvahám o smrti. Vždyť pokud si tyto filmy představíme v souvislosti s klíčovými díly československé kinematografie, zejména šedesátých let, typu OBCHOD NA KORZE (1965), DÉMANTY NOCI (1966), KOČÁR DO VÍDNĚ (1966), OSTŘE SLEDOVANÉ VLAKY (1966), MARKETĀ LAZAROVÁ (1967), VŠICHNI DOBRĚ RODÁCI (1968) nebo ZBĚHOVÉ A POUTNÍCI (1968), ve kterých se motiv smrti projevuje velmi intenzivním způsobem, sotva v nich nalezneme obrazy srovnatelného významu a působivosti. Dokonce se přinejmenším na první pohled zdá, že se v českých filmech v tomto období smrt snad ani v podstatnější míře nevyskytuje, to je ale již jen zdánlivě pravdivý dojem.

Při bližším pohledu se ukazuje, že smrt je zde naopak téměř všudypřítomná, nalezneme jen málo filmů, ve kterých by se vůbec neobjevila. Podle očekávání mezi nimi sice naprosto převažují tzv. komerční komedie z produkce Jaroslava Soukupa, Víta Olmera a dalších, což platí zejména pro období devadesátých let, po roce 2000 však nalezneme i několik filmů s poněkud vyššími ambicemi, které motiv smrti prakticky neobsahují, jako POČETÍ MÉHO MLADŠÍHO BRATRA (2000), LÁSKA SHORA (2002), MUSÍM TĚ SVĚST (2002), SMRAD! (2002), NEVĚRNÉ HRŮ (2003) nebo PUPENDO (2003). Všeobecné rozšíření motivu smrti je samozřejmě z části dáno závislostí celovečerního hraného filmu na zákonitostech stavby dramatu, kde je smrt jako výsostně dramatická, absolutní a nezvratná událost sotva zastupitelným prvkem. Funkce významného dějového prvku však není tou jedinou, již motiv smrti ve sledovaných filmech zaujímá.